

Az *Álmoskönyv* Krúdy Gyula legkedvesebb művei közé tartozott, s az olvasók is szívesen fogadták. Pedig csak egy részét „írta” — az anyag jórészét csak összegyűjtötte, régi álmoskönyvekből, nagyanyja, öreg barátai, fiatal parasztszolgák s megannyi más ismerőse emlékeiből, vélekedéseiből, és bőven kiegészítve saját följegyzéseivel, mindezt írásba foglalta és csoportosította. Mégis jellegzetes Krúdy-mű jött így létre, mely nemcsak pszichológiai vagy néprajzi tekintetben érdekes: többről van szó — ez a kötet a régi magyar úriosztály szinte teljes tudati leltára... Az álmok leírása s értelmezése mindezek fölött tiszta költészet: játék és képzelet szabad, de sokszor igen mélyértelmű csapongása. Úgy kell olvasni ezeket az álmokképeket, mint egy-egy szürrealista verset: gyönyörködni az ötletekben, finom szépségekben, megmosolyogni szellemi bukfenceit — de nem szabad túlságosan komolyan venni. Játék ez, szellemes, színes játék; költészet a javából, de nem „realitás”.

Az *Álmok* és *Babonák könyvé*-t egy sor teljesen ismeretlen Krúdy-írás egészíti ki. *A szegények mosolya* — tréfás álmofejtésekkel foglalkozó „szerkesztői üzenetek”, *A szerelmes levél* c. sorozat remekművű groteszk tárcái, a magyar lóversenyekről szóló *Futtatás* cikkei s végül az ételekkel, gasztronómiával, konyhaművészettel foglalkozó *A gyomor örömei*.